

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
วันที่ 5๔๕๐
๒๐๑๐.๕๓.๑.๐๕

ที่ ทก ๐๕๐๐.๗/ ๑๗/๕๗

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ
๑๐๒๑๐

1001/125
10/07/53
10.00 น.

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง การรายงานผลการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง สรุปผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และสรุปผลการสำรวจความเดือดร้อนและความต้องการของประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๓

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

จัดเข้าวาระ 28 ก.ค. 2553

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว๗๖ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สรุปผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
จำนวน ๑๐๐ ชุด

๒. บทประเด็นสำคัญ : การสำรวจความเดือดร้อนและความต้องการของประชาชน
พ.ศ. ๒๕๕๓ จำนวน ๑๐๐ ชุด

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ มอบหมายให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานสถิติแห่งชาติจัดเก็บข้อมูลและสถิติตัวเลข รวมทั้งสำรวจและสอบถามประชาชนเกี่ยวกับนโยบายหลักๆ ของรัฐบาลแล้วรายงานคณะรัฐมนตรีทราบ

๒. ผลการดำเนินงาน

บัดนี้ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ดังนี้

๒.๑ สำรวจภาวะการทำงานของประชากร เป็นประจำทุกเดือน โดยในแต่ละเดือนมีจำนวนครัวเรือนตัวอย่าง ๒๖,๕๒๐ ตัวอย่าง สำหรับเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้จัดทำสรุปผลการสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมีประเด็นสำคัญของผลการสำรวจ ดังนี้

๑. ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน

ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน มีจำนวนทั้งสิ้น ๓๘.๐๕ ล้านคน ประกอบด้วยผู้มีงานทำ ๓๗.๐๒ ล้านคน ผู้ว่างงาน ๕.๘๖ แสนคน และผู้ที่รอฤดูกาล ๕.๔๔ แสนคน ทั้งนี้ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน จำนวนลดลงจากช่วงเวลาเดียวกันกับปี ๒๕๕๒ จำนวน ๓.๖ แสนคน (จาก ๓๘.๔๑ ล้านคน เป็น ๓๘.๐๕ ล้านคน)

/๒. ผู้มีงานทำ...

๒. ผู้มีงานทำ

ผู้มีงานทำ ๓๗.๐๒ ล้านคน ลดลงจากช่วงเวลาเดียวกันกับปี ๒๕๕๒ จำนวน ๔.๙ แสนคน (จาก ๓๗.๕๑ ล้านคน เป็น ๓๗.๐๒ ล้านคน) หรือลดลงร้อยละ ๑.๓ ซึ่งมีผู้ทำงานเพิ่มขึ้นและลดลงในสาขาต่างๆ ได้ดังนี้

(๑) ผู้ทำงานเพิ่มขึ้น ได้แก่ ผู้ทำงานในสาขาการขนส่ง ขยายปลีก ฯ เพิ่มขึ้น ๔.๘ แสนคน (จาก ๖.๐๗ ล้านคน เป็น ๖.๕๕ ล้านคน) สาขาการก่อสร้าง เพิ่มขึ้น ๒.๙ แสนคน (จาก ๒.๖๑ ล้านคน เป็น ๒.๙๐ ล้านคน) สาขาการศึกษา เพิ่มขึ้น ๒.๔ แสนคน (จาก ๑.๐๐ ล้านคน เป็น ๑.๒๔ ล้านคน) สาขาการบริหารราชการแผ่นดิน ฯ เพิ่มขึ้น ๑.๘ แสนคน (จาก ๑.๓๖ ล้านคน เป็น ๑.๕๔ ล้านคน) สาขาการโรงแรมและภัตตาคาร เพิ่มขึ้น ๑.๐ หมื่นคน (จาก ๒.๖๘ ล้านคน เป็น ๒.๖๙ ล้านคน) ตามลำดับ

(๒) ผู้ทำงานลดลง ได้แก่ ผู้ทำงานในสาขาเกษตรกรรม ลดลง ๑.๕๙ ล้านคน (จาก ๑๓.๗๒ ล้านคน เป็น ๑๒.๒๓ ล้านคน) สาขาการผลิต ๗.๐ หมื่นคน (จาก ๕.๗๙ ล้านคน เป็น ๕.๗๒ ล้านคน) สาขาการบริการชุมชน ฯ ๓.๐ หมื่นคน (จาก ๘.๔ แสนคน เป็น ๘.๑ แสนคน) สาขาการเงินการธนาคาร ๑.๐ หมื่นคน (จาก ๓.๗ แสนคน เป็น ๓.๖ แสนคน) สาขากิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ฯ ๑.๐ หมื่นคน (จาก ๗.๔ แสนคน เป็น ๗.๓ แสนคน) ตามลำดับ

๓. ผู้ว่างงาน

(๑) ผู้ว่างงานทั่วประเทศมีจำนวน ๕.๘๖ แสนคน คิดเป็นอัตราการว่างงานร้อยละ ๑.๕ ของกำลังแรงงานรวม (ลดลง ๗.๐ หมื่นคน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันกับปี ๒๕๕๒) ประกอบด้วย ผู้ว่างงานที่ไม่เคยทำงานมาก่อนจำนวน ๒.๐๑ แสนคน อีกส่วนหนึ่งเป็นผู้ว่างงานที่เคยทำงานมาก่อนจำนวน ๓.๘๕ แสนคน โดยเป็นผู้ว่างงานที่มาจากภาคการผลิต ๑.๘๕ แสนคน ภาคการบริการและการค้า ๑.๔๑ แสนคน และภาคเกษตรกรรม ๕.๙ หมื่นคน

(๒) ผู้ว่างงานเป็นผู้มีการศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา จำนวน ๑.๖๙ แสนคน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ๑.๓๔ แสนคน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑.๑๔ แสนคน ระดับประถมศึกษา ๑.๐๖ แสนคน และไม่มีการศึกษาและต่ำกว่าประถมศึกษา ๖.๓ หมื่นคน ตามลำดับ

(๓) ผู้ว่างงานส่วนใหญ่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๑.๕๔ แสนคน ภาคกลาง ๑.๔๗ แสนคน ภาคใต้ ๑.๒๘ แสนคน ภาคเหนือ ๑.๐ แสนคน และกรุงเทพมหานคร ๕.๗ หมื่นคน หากคิดเป็นอัตราการว่างงาน ภาคใต้เป็นภาคที่มีอัตราการว่างงานสูงสุด ร้อยละ ๒.๔ ส่วนภาคที่มีอัตราการว่างงานต่ำสุดเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ ๑.๓

๒.๒ สํารวจความเดือดร้อนและความต้องการของประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยสอบถามประชาชนที่มีอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป ทุกจังหวัดทั่วประเทศ มีประชาชนถูกเลือกเป็นตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน ๑๐๐,๙๒๐ คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ เพื่อให้ประชาชนมีช่องทางที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐ ได้จัดทำสรุปผลการสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยมีประเด็นสำคัญของผลการสำรวจ ดังนี้

๑. การศึกษา ประชาชนมีความเดือดร้อนด้านคุณภาพระบบการศึกษา มากกว่าด้านโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษา

(๑) ปัญหาด้านการศึกษา ๓ อันดับแรก (เฉพาะปัญหาในระดับมาก และปานกลาง) เป็นปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพระบบการศึกษา ดังนี้ ต้องมีการเรียนพิเศษเพิ่มเติมเพื่อแข่งขัน (ร้อยละ ๒๘.๑) ไม่มีโอกาสให้ลูกหลานเรียนสถาบันการศึกษาที่ดี (ร้อยละ ๒๗.๑) และหลักสูตร การศึกษานั่นศีลธรรมและจริยธรรมน้อย (ร้อยละ ๒๖.๓) เป็นที่น่าสังเกตว่าปัญหาที่ประชาชนในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือประสบอันดับแรก คือ ขาดโอกาสให้ลูกหลานเรียนสถาบันการศึกษาที่ดี (ร้อยละ ๒๙.๔) โดยเฉพาะในจังหวัดอุบลราชธานี (ร้อยละ ๔๓.๓)

(๒) แม้ว่าผู้ที่มีความเดือดร้อนด้านโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษา เช่น การขาดแคลนครู การเดินทางไปสถานศึกษา (ระยะทางไกล เดินทางลำบาก) เป็นต้น จะพบใน สัดส่วนที่น้อยกว่าปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพระบบการศึกษา แต่ก็พบปัญหานี้ในกรุงเทพมหานคร ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากกว่าภาคอื่น

๒. ความยากจนและสภาพความเป็นอยู่

(๑) เมื่อให้ประชาชนประเมินฐานะตนเอง พบว่า ปัญหาความ ยากจนเป็นปัญหามากของคนจนเมืองที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และคนชนบทที่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ ผู้ประกอบอาชีพกรรมกร และขับรถรับจ้าง ประเมินฐานะตนเองว่าจนมากกว่าอาชีพอื่นๆ (ร้อยละ ๓๓.๐ และ ๒๘.๙ ตามลำดับ)

(๒) สัดส่วนคนจนจากการประเมินตนเอง (ร้อยละ ๑๒.๘) มี มากกว่าสัดส่วนคนจนโดยใช้เส้นความยากจน (ประมาณร้อยละ ๙.๐ ในปี ๒๕๕๑) โดยเฉพาะใน กรุงเทพมหานคร และภาคกลาง ในขณะที่สัดส่วนคนจนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจากการประเมิน ตนเองมีค่าใกล้เคียงกับเมื่อใช้เส้นความยากจน

(๓) ประชาชนเห็นว่าสาเหตุที่จน อันดับแรก คือ ไม่มีทุนประกอบ อาชีพ (ร้อยละ ๖๕.๙) โดยประชาชนเกือบทุกภาคมีความคิดเห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ยกเว้นผู้ที่อยู่ ในกรุงเทพมหานคร (ร้อยละ ๕๕.๐) เห็นว่าเป็นเพราะขาดโอกาส อาจเนื่องจากการดำเนินชีวิตใน กรุงเทพมหานครมีการแข่งขันสูงกว่าภาคอื่น

(๔) แม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๕๘.๘) มีความเห็นว่า ฐานะความเป็นอยู่ในปีหน้าจะเหมือนเดิมเมื่อเทียบกับปัจจุบัน แต่ผู้ที่คิดว่าดีขึ้นและเหมือนเดิมเมื่อ /เปรียบเทียบ...

เปรียบเทียบปีหน้ากับปัจจุบันก็มีมากกว่าผู้ที่คิดว่าดีขึ้นและเหมือนเดิมเมื่อเปรียบเทียบปัจจุบันกับปีที่ผ่านมา ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่คิดว่าแย่ลงเมื่อเปรียบเทียบปีหน้ากับปัจจุบันก็น้อยกว่าผู้ที่คิดว่าแย่ลงเมื่อเปรียบเทียบปัจจุบันกับปีที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่า คนไทยเชื่อมั่นว่า ความเป็นอยู่จะดีขึ้นในปีหน้า

๓. ภาวะเศรษฐกิจครัวเรือน

(๑) ปัญหาด้านอาชีพและการทำงาน ๓ อันดับแรก (เฉพาะปัญหาในระดับมากและปานกลาง) ได้แก่ ต้นทุนในการผลิตสูง (ร้อยละ ๕๕.๓) ขาดแคลนเงินทุนในการประกอบอาชีพ (ร้อยละ ๕๗.๘) และการทำมาหากินฝืดเคือง (ร้อยละ ๕๐.๘) โดยประชาชนทุกภาคมีความคิดเห็นค่อนข้างสอดคล้องกัน ยกเว้น ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เห็นว่าปัญหาด้านทุนในการผลิตสูงไม่อยู่ใน ๓ อันดับแรก แต่มีปัญหาเรื่องไม่มีเส้นสาย

(๒) ปัญหารายได้และหนี้สิน ๓ อันดับแรก (เฉพาะปัญหาในระดับมากและปานกลาง) ได้แก่ รายได้/ ผลผลิตการเกษตรไม่แน่นอน (ร้อยละ ๕๕.๙) รายได้ไม่พอกิน (ร้อยละ ๕๐.๓) และถูกกดราคาผลผลิตการเกษตร (ร้อยละ ๔๒.๖) โดยประชาชนทุกภาคมีความคิดเห็นค่อนข้างสอดคล้องกัน ยกเว้น ประชาชนในกรุงเทพมหานครและภาคกลางที่ปัญหาถูกกดราคาผลผลิตการเกษตรไม่อยู่ใน ๓ อันดับแรก แต่เดือดร้อนเรื่องเงินที่หามาได้ส่วนใหญ่ต้องนำมาใช้หนี้

(๓) ประชาชนเสนอให้รัฐบาลแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ ๓ อันดับแรก ดังนี้ ควบคุมราคาสินค้าที่เป็นในชีวิตประจำวัน (ร้อยละ ๕๘.๐) จัดมาตรการลดภาระค่าครองชีพ (ร้อยละ ๓๖.๙) และเพิ่มสวัสดิการในการครองชีพ (ร้อยละ ๓๕.๘)

๔. ความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการของรัฐ

(๑) ประชาชนทราบเกือบทุกนโยบายในสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ ๘๐ โดยเฉพาะโครงการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และคนพิการ (ประมาณร้อยละ ร้อยละ ๙๘) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชาชนให้ความสนใจคนด้อยโอกาสในสังคมมากขึ้น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าโครงการโดนดชุมชนมีคนทราบน้อยกว่าเรื่องอื่น (ร้อยละ ๖๗.๘)

โดยผู้ที่ทราบนโยบายนั้น ส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ ๙๐ เห็นว่านโยบายเหมาะสมแล้ว แต่มีข้อสังเกตว่าโครงการเบี้ยยังชีพแก่ผู้พิการ และเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีผู้เห็นว่าไม่เหมาะสมมากกว่าเรื่องอื่น (ประมาณร้อยละ ๑๖-๑๗) และเสนอว่าควรเพิ่มเบี้ยยังชีพให้มากกว่าเดิม

(๒) สิ่งที่ประชาชนต้องการให้รัฐบาลแก้ปัญหาด้านสังคม ๓ อันดับแรก คือ ต้องการให้จัดสวัสดิการรักษายาบาลของทุกกลุ่มให้เท่าเทียมกัน โดยเฉพาะประชาชนในภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ความเห็นในเรื่องนี้มากกว่าภาคอื่น

/๕. ความเพียงพอ...

๕. ความเพียงพอของสาธารณูปโภค

(๑) ประชาชนมีความเห็นว่า เส้นทางรถไฟ ระบบขนส่งมวลชน และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีไม่เพียงพอมากกว่าสาธารณูปโภคด้านอื่น (ร้อยละ ๗๕.๓ ๗๓.๔ และ ๕๖.๐ ตามลำดับ)

(๒) ปัญหาเส้นทางรถไฟไม่เพียงพอพบในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือมากกว่าภาคอื่น โดยประชาชนร้อยละ ๘๘.๙ และ ๘๒.๑ ตามลำดับ ระบุว่าไม่เพียงพอ นอกจากนี้พบว่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๙๐ ของประชาชนใน ๑๑ จาก ๑๗ จังหวัดของภาคเหนือ (ยกเว้น เชียงใหม่ ลำปาง อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ พิชณุโลก และพิจิตร) ระบุว่าเส้นทางรถไฟไม่เพียงพอ และไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๙๐ ของประชาชนใน ๑๒ จาก ๑๙ จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ยกเว้น นครราชสีมา สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ชัยภูมิ ขอนแก่น และอุดรธานี) ระบุว่าเส้นทางรถไฟ ไม่เพียงพอ

(๓) ปัญหาระบบขนส่งมวลชนไม่เพียงพอพบในภาคเหนือและ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากกว่าภาคอื่น โดยประชาชนร้อยละ ๘๙.๙ และ ๘๒.๒ ตามลำดับ ระบุว่าไม่เพียงพอ นอกจากนี้พบว่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๙๐ ของประชาชนทุกจังหวัดของภาคเหนือ (ยกเว้น อุตรดิตถ์ แพร่ และน่าน) ระบุว่าระบบขนส่งมวลชนไม่เพียงพอ และไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๙๐ ของ ประชาชนทุกจังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ยกเว้น นครราชสีมา อุบลราชธานี ยโสธร อำนาจเจริญ หนองบัวลำภู ขอนแก่น เลย หนองคาย และร้อยเอ็ด) ระบุว่าระบบขนส่งมวลชนไม่เพียงพอ

(๔) ปัญหาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไม่เพียงพอเป็นปัญหาของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ ๖๐.๗) โดยเฉพาะประชาชนในจังหวัดสุรินทร์และ ชัยภูมิ ระบุว่าไม่เพียงพอถึง ร้อยละ ๘๖.๑ และ ๗๔.๐ ตามลำดับ

(๕) ภาคใต้ประสบปัญหาน้ำประปาไม่เพียงพอมากกว่าภาคอื่น (ร้อยละ ๒๗.๗) รองลงมา คือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ (ร้อยละ ๒๐.๗ และ ๒๐.๒ ตามลำดับ) ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าประชาชนในจังหวัดนราธิวาสเกือบครึ่ง (ร้อยละ ๔๘.๙) และใน จังหวัดสุรินทร์ร้อยละ ๓๕.๒ ระบุว่าไม่เพียงพอ

(๖) ปัญหารถสาธารณะที่เข้าชุมชน/หมู่บ้านไม่เพียงพอพบใน ภาคกลางและภาคเหนือมากกว่าภาคอื่น โดยประชาชนประมาณร้อยละ ๓๑ ระบุว่าไม่เพียงพอ ส่วน ประชาชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และสระแก้ว ประมาณร้อยละ ๕๒ ระบุว่าไม่เพียงพอ นอกจากนี้จังหวัดแม่ฮ่องสอนและอุทัยธานีประสบปัญหานี้มากกว่าจังหวัดอื่นในภาคเหนือ (ร้อยละ ๔๙.๗ และ ๔๖.๘ ตามลำดับ)

๖. ความเดือดร้อนด้านอื่นๆ สรุปได้ดังนี้

(๑) คนไทยให้ความสำคัญกับปัญหาสังคมมาก เนื่องจากระบุว่า สิ่งที่เป็นปัญหา ๓ อันดับแรก (เฉพาะปัญหาในระดับมากและปานกลาง) คือ ความขัดแย้งทางการเมือง (ร้อยละ ๕๐.๒) การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่รัฐ (ร้อยละ ๔๙.๓) และความรุนแรงใน ๓ จังหวัดภาคใต้ (ร้อยละ ๔๖.๘)

(๒) ปัญหาที่ประชาชนในภาคกลาง ภาคเหนือ และภาค ตะวันออกเฉียงเหนือประสบเป็นอันดับแรก คือ ความขัดแย้งทางการเมือง ขณะที่ผู้ที่อยู่ใน กรุงเทพมหานครรู้สึกเดือดร้อนเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่รัฐมากกว่าเรื่องอื่น สำหรับ ปัญหาความรุนแรงใน ๓ จังหวัดภาคใต้เป็นเรื่องเดือดร้อนที่สุดของประชาชนในภาคใต้

โดยเป็นที่น่าสนใจว่า ปัญหาเรื่องสื่อ เช่น การนำเสนอ ข้อมูลข่าวสารที่บิดเบือน การปิดกั้นสื่อ การขาดจริยธรรมของสื่อ ขาดการสนับสนุนสื่อที่มีคุณภาพ เป็นต้น พบผู้ที่ประสบปัญหานี้ในสัดส่วนที่น้อยกว่าเรื่องข้างต้น

(๓) การประสบปัญหาจากการให้บริการจากเจ้าหน้าที่รัฐ ใน ด้านต่างๆ ดังนี้ การให้บริการโดยเลือกปฏิบัติ การเรียกรับสินบน การทุจริตคอร์รัปชัน และการ ข่มขู่คุกคาม พบว่า ประชาชนที่ประสบปัญหาดังกล่าวเป็นผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และภาคใต้ สูงกว่าภาคอื่น

(๔) ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับโครงการรถไฟรางคู่และโครงข่าย ๓G พบว่า ประชาชนจำนวนหนึ่งยังไม่ทราบเกี่ยวกับโครงการรถไฟรางคู่ (ร้อยละ ๔๓.๗) และโครงข่าย ๓G (ร้อยละ ๕๖.๕) โดยประชาชนในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง ระบุว่าไม่ทราบมากกว่าภาคอื่น รวมทั้งผู้ที่อยู่นอกเขตเทศบาลระบุว่าไม่ทราบ มากกว่าในเขตเทศบาล นอกจากนี้ พบว่าผู้ที่ทราบ ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับโครงการดังกล่าว ดังนั้น รัฐบาลควรประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลและทำความเข้าใจแก่ประชาชนก่อนที่จะดำเนินการดังกล่าว

๓. ข้อเสนอ

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จึงขอให้นำผลการดำเนินการ ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อโปรดทราบต่อไปด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)

นายกรัฐมนตรี

(นายจุติ ไกรฤกษ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

โทร. ๐ ๒๑๔๒ ๑๒๓๔ ต่อ ๒๑๒๔๓ ๒๑๒๖๘

โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๘๑๓๔ , ๐ ๒๑๔๓ ๘๑๓๘

กราบเรียน นรม.

ทก. ขอให้นำเรื่อง การรายงานผลการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เรื่องสรุปผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และสรุปผลการสำรวจความเดือดร้อนและความต้องการของประชาชน พ.ศ. ๒๕๕๓ เสนอ ครม. ทราบ จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติให้นำเรื่องนี้เสนอ ครม. ทราบ ตามที่ ทก. เสนอ

(นายสุรชัย ภู่งประเสริฐ)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๖๐๓.๕๓.

๒
๕1.07.53

นรม. 580
เข้า ๕1/๐๕53
๑๒.10
ออก ๕1/๐๕53
16.15